

missionen, og at denne derfor paa det Omhyggeligste har undersøgt alle Forhold, der tale imod §§ 22 og 23 i Lov af 1857.

Den anfører da blandt Andet:

1. Overalt have Fiskerne, paa ganske faa Undtagelser nær, endog saadanne, som ikke boe i Nærheden af de laasede Bænde, forlangt Forbudet mod Aalevaadsfiskeriet aldeles ophævet.

2. Det er indlysende, hvilke betydelige Ulemper og Indskrænkninger dette Forbud medfører, især for de i Nærheden af laaset Bænde boende Fiskere. Derfor bør det kun hævedes, hvor det anses for aldeles nødvendigt.

Efter nogle Betænkninger om, hvorvidt der bør reflecteres paa Fiskernes Paastrand: at Fiskeriet er aftaget som en Folge af Loven, og at Rodspætterne ere blevne syge og uspiselige af samme Aarsag, hedder det:

3. „Hvad der imidlertid er af overveiende Betydning, det er, at man formeentlig kan paa-vise, at Fiskeyngelen, selv om det laasede Bænde frigives, dog har Beskyttelse nok i Fjordens Grøde og Bevogning, der efter Alles eenstemmige Vidnesbyrd i de senere Aar er tilgaaet betydeligt.“

4. „Derhos skal Commissionen ikke lade uberørt, at det er velbekendt, at Forbudet mod Aalefiskeriet“ (skal være Aalevaad) „i de laasede Bænde oftere er overtraadt, navnlig meest om Dagen, uden at noget Tilsyn efter de laasede Bændes store Udstrækning har kunnet forhindre det. Fiskerne have ikke kunnet erkende Forbudets Berettigelse, og Fristelsen har været dem for stor til at kunne modstaaes; det er selvforstaaeligt saare uheldigt at give Bestemmelser, som man næsten med Visshed forud kan vide ikke ville blive overholdte, og hvor Overtrædelserne dog meget sjældent ville værde straffede, og til disse Bestemmelser hører efter Commissionens Overbeviisning det her tidtommeldte Forbud.“

5. Endelig har Commissionen „ved nogle under Controlleurens Opsyn“ foretagne Provetfiskerier i de laasede Bænde selv overbevist sig om, „at Fiskebestanden er den samme i laaset Bænde i det Hele som udenfor dette“.

Skulde man nu ikke troe, at Commissionen efter saadanne slaende Argumenter

aldeles havde hos sig selv ryddet alle gamle Fordomme afveien? Men nei! Den gamle danske Skjodestynd, der aldrig tillader os at gjøre en god Ting heelt, har ogsaa her gjort sin fordærvelige Indflydelse gjældende, og Commissionen kommer efter noiere Overveielse til den Overbeviisning, at ganske særlige Grunde tale for, at der „laases“:

- a. Paa Strækningen fra Aalborg (Pontonbroen) til Grundene Vest for Løgstør.
- b. I Hjarbæk Bugt indenfor Birksund.
- c. I Rilen.
- d. I Indvigen eller det dybe Bænde ved Ladeplassen Skrif.

ad a. Skjøndt „Commissionen veed, at Puls- og Botvaadfiskeriet aldrig tidligere er drevet paa den her betegnede Strækning af Fjorden“, ja endogsaa er ganske ubekjendt her, fordi det smalle Dyb og den stærke Strøm bevirke, at dette Slags Fiskeri aldrig med Fordeel vil kunne drives her, troer den det dog, da et Forsøg alene efter dens Mening kunde gjøre et ubetydelig Skade, rettest udtrykkelig at forbyde det.

Grunden til denne Commissionens overordenlige Forsigtighed er, som den selv siger, Omhu for Sildebeyngelen, der netop i størst Mængde opholder sig her paa samme Tid. Aalevaadsfiskeriet er tilladt.

„At Tilintetgjørelsen af Yngelen her“, vedbliver den, „efterhaanden mere og mere vilde ødelægge Sildebeyngelen, anser vi for sikkert, og vi maae derfor bestemt fraraade, at Brugen af Aalevaad tillades her, — en Bestemmelse, hvorved efter de hidtil gjorte Erfaringer heller Yngelen vilde lide. Vi skulle endnu tilføie, at, som forhen anført, en stor Deel af det her tidtommeldte Bænde er i privat Eie, og disse særegne Eiendomsforhold vilde vist alene gjøre det betænkeligt, selv under nærmere Indskrænkninger, at tilstede Aalevaadfiskeriet her.“

Ovenstaaende er omtrent Commissionens Bemærkninger og Motiver (kun noget forfattede) ad a.

Hertil svarer jeg foreløbig med Hensyn til Etedet:

Naar Commissionen beskytter Sildebeyngelen paa Strækningen fra Aalborg til Vest for Løgstør, hvorfor er den da ikke ligesaa om-